

Oi! Begi jostari
 zerbait az azalez;
 bertara ezkeru,
 barrutik ezerez.

Neskatx koskortxo!
 —ba-dakit atzotik—
 azala don eder,
 baiña barrua utsik

Gerora sarri aut
 jolaska oartu;
 alan be beti aut
 ziñez errukitu.

Ez intzan lurreko;
 nungoa ete intzan?

LUR - SABELA

Lur azalean nabilkizu
 gaur oiñazez, biar pozik;
 lurrak, orde, beti adeitsu
 ez dauka begitu miñik.

Zabar antzera, gau ta egun
 bere igaliak dauz zaintzen;
 ezta guraso oberik iñoiz
 errai-umeak babesten.

Landara bat gura ezkeru,
 zeure dozu baraztia;
 sagar bat nai baldin ba'dozu,
 zeure dozu sagastia.

Larrosa zuri bat artzeko
 luzatu zeure eskua;
 lurrak ez dautzu zikoiztuko
 beraren sabel zitua.

Zer jan, zerez jantzi jarduki,
 ez, etzaite iñoiz kezkatu:
 barrenean dau su-labea,
 gar goritan oparotsu.

Ona aren gogamen bakarra:
 zitu barriak ernazo.
 Zer orrek uts-emonez gero,
 mundu jaurguan zer jazo?

Ez kezkarik, barriz diñotzut.
 Ez dakusula bizirik?
 Geroko madari mardula
 lurrean datza oraindik.

* * *

Biotz: sugartu zuk be barrua,
 geroaz burutapentsu:
 lupetz ospetan estalduta
 aneika margo dituzu.

UDA ZIGORKARIA

Zemai kiskal oi dokan,
 uda zigorkari:
 gutaz, egun bederen,
 erruki izan adi.

Suzko sasta eztenak
 jaurtzen az zangarra
 ta gori-gori daukak
 jzadi bularra.

Ibilliz ego meak
 yarabilk txibita;
 egonez, laba bizi,
 dariok garreta.

Sua goian eguzki,
 sua bean lurra;
 oro kiskal-zinkurin
 aran naiz gaillurra.

Mendi ta zelaiak
 busti pitin gabe,
 bei, zekor, ardi ta auntzak
 zer janik eztabe.

Uda!, zugatz-soloen
 zorna oi dok edan;
 ez al da, nausi biur!,
 biotzik iregan?

Laru dagoz pagoak,
 garilla izan arren;
 bizi amasa ozta
 nabaitzen or-emen.

Anboto erpiñean
 ixio arkaitza,
 ta goiztik gabera Axpe'n
 oritu garitza.

Nok ire eskutik iges?
 Ez izan erreza:
 errekak itxasoan
 ei dauko geriza.

Ater akigu, gaizto,
 lar dok ire gezi;
 betor aize ozkirri,
 sorosle berezi.

Bekusgu, ostera be,
 gaiñ oial urdiña,
 osoan biotz jausi
 ez dedin lugiña.

* * *

Zemai kiskal oi dokan,
 uda zigorkari:
 gutaz, egun bederen,
 erruki izan adi.

ITXAS - ONTZIA

Lanbroaren aide dan itzal auskorretik
 lo artean dei egin daustazun turuta:
 itxasoz andikako lelo bat, ozenik,
 zuri millaka esker, oraintxe eldu yata.

Nitzat daukazu ausaz, koralez egiñik,
 azken atsedeen gisan, burko txit pertxeta.
 Jadanik jaso dozu meatz sakonetik
 niri soña ertsiko daustan nakar-meta.

Gaur arte, ez naz iñoiz itxasoz ibilli,
 ez ugarteetarako arraunez saiatu,
 ezta ez dot endaitzik eskuz erabilli.

Ta, eriotz ontzia neure billa dator.
 Aize oialak dakaz arro ta putzitu.
 Dei dagist begi klixkaz, larri asko, izukor.